

ΜΕΣΣΑΙΩΝΙΚΟ ΑΠΟ ΚΡΗΤΙΚΟ ΓΛΕΝΤΙ

(Πίναξ του Ρ. Βέτιχαν)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΓΑΠΗΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΙΛΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ...

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΔΥΟ ΠΑΘΗΓΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

I

‘Ο Μαρκήσιος Γαστιν ντε Σατινι πρός τόν ‘Οκτάβιο ντε Παλιέ, Παρίσι.

‘Αγαπητέ μου φίλε,

‘Αν και βρισκόμαι στο Σατινι πρό υιόνος, μόλις τώρα σου γράφω. ‘Ελπίζω όμως πώς θα με συγχωρήσης... ‘Είμαι τόσο δυστυχισμένος, ώστε ο πόνος μου δεν μ’ αφήνει να κάνω τίποτε... Δεν μιλάω σε κανένα, δεν βλέπω κανένα, και μ’ αυτούς άκοιη τους δικούς μου ελάχιστες μόνο λέξεις ανταλλάσσω...

‘Όλη την ημέρα την περνάω κλεισμένος μέσα στο διαμέρισμά μου, το οποίο έχω μεταβάλει σε βουκό ‘Εξέινης... Κι’ όταν τὸ βράδυ αρχίζουν να πέφτουν τὰ σκοτάδια και μου θολώνουν ακόμα περισσότερο την ψυχή, τότε, νοιώθοντας μ’ απόλυτη ανάγκη ν’ αναπνεύσω, βγαίνω έξω, καθάλλω τὸ ἄλογο μου και καλπάζω στην έξοχή, στα περιχώρα του πάρκου, ἀδιανοήτως ἄν χιονίζει ἢ ἄν βρέχει... Μοιάζω τότε μ’ ἕνα φάντασμα, πού ξαναρχεται ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο, κυνηγώντας τὸ χαμένο

του δνειρο...

‘Ο υιόνος ἄνθρωπος, στὸν ὁποῖο ἀνοίγω καιμὶ φορά τὴν καρδιά μου και τὸ μιλῶ για τὸν πόνο μου, εἶνε ὁ καλὸς μου πατέρας. Μὰ τὰ γλυκά και παρηγορητικά λόγια του δὲν ἔχουν τὴ δύναμι νὰ νηληνέψουν τὴν καρδιά μου... Εἶνε κι’ αὐτὸς τόσο ἄρρωστος, ὁ δυστυχισμένος!... Τοῦ στοίχισε, φαίνεται, πάρα πολλὴ ἡ συμφορὰ μου... ‘Εκεῖ πού περιμένε τὸ πρῶτο του ἔγγονο, ἔχασε τὴν πολυγαμπιμένη του νύφη πού τὴν ἀναπαύσε πὸ πολλὴ κι’ ἀτ’ τὴν ἀδελφή μου.

Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, ἀγαπημένη μου φίλε, για τὴν πεθεμένη, σὲ σένα πού παραστάθηκες ἀρρωσιμένος κοντά μου σὲ βλες τίς στιγμὲς τῆς ἀνονίας της, ἡ δὲν μπορῶ νὰ γράψω τ’ ὄνομά της... Τὸ χέρι μου τρέμει και κίματα δακρυῶν πλημμυρίζουν τὰ μάτια μου... Σταματῶ τὸ νοῦμα μου για νὰ συνέλθω... ‘Ὁ Θεέ μου, γιατί μ’ ἔκαρες τόσο δυστυχισμένο, τὴ στιγμή ἀνοήτως πού νόμισα τὸν ἐαυτό μου τόσο εὐτυχισμένο;... ‘Η εὐτυχία

‘Ο ‘Ονορέ ντε Μπιλζάκ.

μου ήταν τόσο άγνη και τόσο γλυκεία, ώστε δεν ήμουν άξιος για μία τέτοια σκληρή τιμωρία...

Κι' όμως τό προαισθανόμουν... Κάθε φορά που είχα κοντά μου την 'Οδέττη κι' έννοιωθα την ψυχή μου αδελφωμένη με τη δική της, μία μυστική άνησυχία με κυριεύε ολόκληρο... "Έτρεμα... Φοβόμουν... Τι; Τη δυστυχία, την καταστροφή..."

Κι' άκουσε τώρα να ίδης πως, τη στιγμή ακριβώς της μεγαλειότερης εϋτυχίας μας, με χτύπησε ή δυστυχία... Δεν σου τό έχω διηγηθεί αυτό...

"Ένα βράδυ του περασμένου Αϋγουστου είχαμε πάει με την 'Οδέττη στην 'Οπερα... 'Έκει μέσα, βλέποντας όλα τ'άμτια τών θεατών να καρφώνονται με θαυμασμό στο θεώρειο μας, ή μάλλον στη γυναίκα μου, έννοιωσα τόν εαυτό μου περιήφανο. Πραγματικά, ή 'Οδέττη ήταν εκείνο τό βράδυ ώραία όσο ποτέ... Μέσ' στη λεπτή και λευκή άραχνοφάνη τουαλέτας της, ή χλωμή όμορφιά της έπαυσε να τό αλλέιο, τό άγγελικό... Τά βαθύσιμα μάτια της σ' έβδίζαν σ' άτέλειωτα όνειρα εϋδαιμονίας... 'Η καλλονή όλων τών άλλων κυριών έβδινε μπρός στη δική της..."

Καθ' όλο τη διάρκεια της παραστάσεως, κρατούσα μέσα στο χέρι μου τό χειράκι της που έτρεμα.

— Γιατί τρέμεις; τή ρώτησα για μία στιγμή.
— Από εϋτυχία! μου άπάντησε με μία φωνή που έτρεμε επίσης.

Την κούταξα τότε στο μάτι και είδα πως ήσαν διακρυμμένα... Κάποιο κακό προαίδημα μου έσφριξε τότε την καρδιά... Προαισθανόταν κι' αυτή τίποτε; Δεν ξέρω...

Σέ λίγο όμως ξέχασα την έντύπωση της στιγμής εκείνης και Ξαναβύθισα πάλι στην εϋτυχία μου...

"Όταν τελείωσε ή παράσταση, Ξαναγύρισαμε στο σπίτι με τό άμάξι μας. Σ' όλο τό δρόμο, ή 'Οδέττη έμεινε σιωπηλή και μου κρατούσε πάντα τό χέρι... 'Εγώ δεν τολμούσα να ταράξω τη σιωπή της... 'Ένοιωθα πως έτσι ή ψυχές μας μιλούσαν καλύτερα.

'Η νύχτα ήταν τόσο γλυκεία, ώστε πριν άποσυρθούμε στα διαμερίσματά μας, βγήκαμε στον έξωστη του κήπου και καθήσαμε κοντά-κοντά σέ δυό πολυθρόνες, αναπνέοντας τις μυρωμένες πνοές της νυχτερινής αύρας και βυθισμένοι σ' όνειρό μας...

Τά κεφάλια μας είχαν γείρει τό ένα πρός τό άλλο και τά μαλλιά της χάιδευαν τό πρόσωπό μου.

Τό φεγγάρι είχε βασιλέψει κι' εκατομμύρια άστρων έλαμπαν στον Αϋγουσιπτικό οϋρανό... Τό βλέμα μας ξανάτταν βαθεία μέσα στο στερέωμα... Ποτέ δεν ήμουν τόσο εϋτυχισμένος, όσο τη στιγμή εκείνη... "Άκουγα την καρδιά της που χτυπούσε πλάι μου, σαν να χτυπούσε μέσα στο ίδιο μου τό στήθος, ανάσαινα την εϋδιασμένη της πνοή, είχα δική μου τη σκέψη της και την ψυχή της.

Δεν ξέρω πόση ώρα καθόμασθε έτσι άκίνητοι ό ένας κοντά στον άλλον, όταν έξαφνα, καθώς κούταζα τόν κατάστερο οϋρανό, ένα άστέρι, που έλαμπε με μία Ξεχωριστή προσωγάλη λάμψη, τράβηξε την προσοχή μου... Πρώτη φορά τό έβλεπα τό άστρο αυτό...

— Τι κούτάζεις; με ρώτησε εκείνη τη στιγμή ή 'Οδέττη, διακόπτοντας τη σιωπή.

— Νά, αυτό τό άστρο, άγαπημένη μου, της άπάντησα... Κούταξε τό πώς λάμπει... Πρώτη φορά τό βλέπω άπόψε...

— Τό ξέρω τό άστρο αυτό, μου άπάντησε ή 'Οδέττη. Δεν ξέρω πως τό ονομάζουν οι έπιστήμονες, με ή άστρολόγοι του μεσαιώνος τό έλεγαν 'Αντάρ... Λένε μάλιστα ότι παρουσιάζει μονάχα στους ανθρώπους που είναι εϋτυχισμένοι, άπόλυτα εϋτυχισμένοι... Είνε τό άστρο της εϋτυχίας!...

— Και που τά ξέρεις όλ' αυτά, 'Οδέττη; τή ρώτησα άπορώντας για τις πληροφορίες της.

— Τά διάβασα σέ κάποιο άπόκρυφο μεσαιωνικό βιβλίο που βρήκα τυχαίως στη βιβλιοθήκη σου... Νά κι' έμεις είμαστε τώρα εϋτυχισμένοι και γι' αυτό, τό άστρο της εϋτυχίας εϋδόησε να μ'α παρουσιάσει...
— Νάι, είμαστε εϋτυχισμένοι, 'Οδέττη μου, της άπάντησα κι' άπόθεσα στο χέρισά μαλλιά της ένα φίλημα που έκλεινε όλη μου την τρυφερότητα...

Την είχα κλείσει πειά μέσα στην άγκαλιά μου και με τά κεφάλια μας έννοιωθα κούτάζαμε τόν 'Αντάρ, τό μαγικό άστρο...

'Έξαφνα, τό άστρο αυτό χάθηκε άπ' τό στερέωμα... 'Η 'Οδέττη τρεμούλιασε μέσα στην άγκαλιά μου και με φωνή σδυμένη μου ψιθύρισε:

— Πάει!... Χάθηκε τό άστρο μας!... 'Άς γυρίσουμε μέσα!... Κρυώνω!...

'Εγώ, μολονότι προσπαθούσα να μη δώσω καμμία σημασία στο πράγμα, έννοιωσα ένα μυστικό φό-

βο και κρατώντας την 'Οδέττη άπ' τό μπράτσο, την ώδήγησα ως τά διαμερίσματά μας.

"Όταν την είδα στο φώς, πρόεσα πως ήταν κατάχλωμη...
— Τι έχεις; τή ρώτησα άνησυχά.

— Τίποτε, μου άπάντησε, σφιγγοντας μου τό χέρι. Μά φοβάμαι... Τό άστρο της εϋτυχίας μας έσβυσε...

Την άλλη μέρα ή 'Οδέττη ήταν άρρωστη... Είχε κρυολογήσει την ώρα που κούτάζαμε τόν 'Αντάρ, τό καταραμένο άστρο της εϋτυχίας...

Τά ύπόλοιπα τά ξέρεις, άγατητέ μου 'Οκτάβιε, γιατί παρακολούθησε άπ' κοντά όλη μου την άγωνία...

'Επί τρεις μήνες πάλαψε ή φτωχή μου γυναίκουλα με τόν θάνατο και στο τέλος έφυγε άπό κοντά μου, έφυγε άπ' την άγάπη μου για να Ξαναγυρίσει στον Οϋρανό, εκεί που είναι ή θεός της, ανάμεσα στους άγγέλους...

Μ' άφησε μόνο, δυστυχισμένο, ένα κρείμιο της ζωής... Δεν έχω πειά κανένα όνειρο, καμμία φιλοδοξία, καμμία έλπίδα... Καταλαβαίνω τόν εαυτό μου χωρίς προσοχή στη ζωή... 'Εφυγε εκείνη, άδαισαστα τό πάντα για μένα... Τού κάκου ό καλός μου πατέρας με συμβουλεύει να Ξαναρχίσω να γράφω, με την έλπίδα μήπως βρω κάποια άνακούφιση στην τέχνη...

'Η ζωή έδώ είναι πολύ μονότονη. Ζω άλλωστε, όπως σου είπα, έντελώς άπομονωμένα στα ιδιαιτέρα διαμερίσματά μου. Τη μητρού μου την έχω δει μόλις δυό φορές άπό τόν καιρό που βρισκομαι έδώ... Πρέπει όμως να σου όμολογήσω ότι ή γυναίκα αυτή, παρ' όλες τις φιλοφρονήσεις που μου κάνει, μου προκαλεί αντίπαθεια. Μου φαίνεται ύποκριτική και ύπουλη... Μά νομίζω πως κι' ό πατέρας μου δεν έμεινε καθόλου εϋχαριστημένος άπό τόν δεύτερο γάμο του, άν και δεν μου έχει μιλήσει ποτέ σχετικώς. Τό δυστύχημα δέ είναι ότι ή γυναίκα αυτή διαστρέφει και τόν χαρακτήρα της αδελφής μου Λαύρας...

'Εχωμεν έδώ πρδ δέκα ημερών και μία εξαδέλφη μου, την κόρη της αδελφής της μητέρας μου... 'Ηρθε σέ μ'α καταστραμμένη, έγκαταλειμμένη, ζητώντας άσυλο.

Παύλος, παρακούντας τη θέληση του πατέρα μου, ό όποιος την κηδεμόνευε, γιατί ήταν όρφανή, παντρεύτηκε κάποιον άγενή χωρίς πενήταρα, ενώ αυτή είχε τεραστία περιουσία και, άφου σπατάλησαν την περιουσία τους κόνοντας ζωή ήγεμονική, έφυγαν για τό έξωτερικό, αναζητώντας την τύχη τους. Μά εκεί ό σύζυγός της την έγκατέλειψε κι' έτσι ή εξαδέλφη μου Ξαναγύρισε στη Γαλλία... 'Ο πατέρας μου, μαθαίνοντας την έπιστροφή της, έπευσε να τη συχωρέση και να την προσκαλέση στον πύργο μας, προσφέροντάς της τη φιλοξενία του...
Δεν ξέρω άν έκανε καλά ή όχι, πάντως είμαι της ιδέας, ότι δεν μπορούσε ν' άφήση άπροστατευτή κι' έρημη την άνηψά του...
'Αλλά τι μ' ένδιαφέρει ή εξαδέλφη μου... Δεν την έχω δει ακόμα καθόλου κι' έλπίζω πως θ' άργήσω πολύ να την ίδω...

Μά άρκετά σέ κούρασα με τά λόγια μου... Τό βέβαιο όμως είναι ότι γράφοντάς σου, άπασολήθηκα κι' έννοιωσα κάποια άνακούφιση άπό τόν πόνο μου. Τώρα άφησέ με να Ξαναγυρίσω σ' αυτόν... 'Αρκετή ώρα έγκατέλειψα την πεθαμένη μου...
Πύργος του Σατινιύ, 15 Νοεμβρίου 183...
Σέ φίλω, Γαστώ ν.

'Η Κλάρα Λαρμορέ πρδς την διδα Μάρθα Ντελμόν, Παρίσι.

Καλή μου φίλη,
Μη με νομίζεις άχάριστη που δεν έπευσα, φτάνοντας έδώ, να σ' εϋχαριστήσω, τόσο έσένα, όσο και την κόρη σου μητέρα, για τί φιλοξενία που τόσο πρόθυμα μου παραχωρήσατε κατά τη διάρκεια της παραμονής μου στο Παρίσι, μετά την έπιστροφή μου άπ' τις 'Ινδίες...

Μά είμαι τόσο δυστυχισμένη... τόσο δυστυχισμένη... Έφτασα στο Σατινιύ ένα κάκος, έλπίζοντας πως θά βρω ένα καταφύγιο μέσα στην τρυφερή αυτή τρυκωμία της ζωής μου... Μά, άλλωμον... Καλύτερα να μην έχοχόμουν καθόλου... Οι έξευτελισμοί, τούς όποιους ύποφέρω έδώ, με συντρίβουν και μ' εκμηδενίζουν κάθε τόσο περισσότερο. Είναι άλόγιστα πως ό βίος μου 'Ιουλίου, ό πατέρας του εξαδέλφου μου Γάστωος, με δέχτηκε σαν παιδί του και τά μάτια του δάκρυσαν όταν τού διηγήθηκα τις δυστυχίες μου... Είναι τόσο καλός!... Μά, για τί δυστυχία μου, δεν είναι μόνος αυτός έδώ... Στον πύργο διευθύνει τά πάντα ή γυναίκα του, μία γυναίκα μοχθηρή και κακή, ή όποια δεν χάνει ευκαιρία για να με προσβάλει και να μ' έξευτελίση...

"Όσο για τόν εξαδέλφο μου Γάστωο, δεν τόν είδα ακόμα, γιατί μετά τόν θάνατο της γυναίκας του ζει κατάκλειστος.
('Ακολουθεί)

Καβαλλάω τό άλογο και καλπάζω στην έξοχή, άδιαφορώντας άν χιονίζει ή άν βρέχει...

Λέγω πληθώρας ύλης, στο προσεχές φύλλο
«Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΛΑ-ΓΑΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ»
«ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΩΝ ΚΑΛΟΦΑΓΩΔΩΝ»
«ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΟΥΔΙΕΤΤΑΣ»